

SEGURETAT CIUTADANA. (23.5.1979).

(article refusat de publicar)

Una de les moltes alienacions humanes, de què parlava Marx sovint en els seus escrits filosòfics de joventut, era l'alienació militar. El ciutadanet infantilitzat dels nostres temps es desresponsabilitza, com els infants, entre altres coses, de les seves obligacions de defensa particular i col·lectiva. Fa lliurament d'aquesta responsabilitat a un cos de persones estranyes: els militars, els policies, els guàrdies civils que, esclafats pel pes de tan important responsabilitat concentrada, es transformen en unes màquines de reprimir, de torturar, de matar. Aprenen a caminar tots plegats, rígids, com robots. No es distingeix el pas dels tancs del pas dels soldats, en una parada militar. Per tot arreu els pengen estris per fer mal al proïsme....

El ciutadanet infantilitzat els té por. Si és una mica viu, els critica: "dissolució de cossos repressius!". Però fàcilment, si algú li roba el cotxe, la moto, la cartera, el pis o el carnet d'identitat, cuita a fer la denúncia corresponent i se sol plànyer de que les forces d'ordre no li fan massa cas. Participa per força, si és mascle, en el servei militar d'una forma totalment passiva i, molt sovint, a continuació es desentén per sempre més dels aspectes militars i policials de la societat en què viu.

Les comunitats humanes primitives, quan encara els principis de subsistència eren abundants sobre la terra en proporció a la massa de població existent, no tenien problemes importants de defensa. En el moment en que l'escassetat aparegué, degut al creixement demogràfic, aparegué la guerra, els desordres socials, l'opressió de l'home per l'home. L'agressió provoca la necessitat de la lluita defensiva.

Sovint els no-violents barregen indiscriminadament en el mateix sac les violències ofensives i les defensives. És cert que moltes vegades és difícil de destriar-les. Però, gairebé sempre, en un nivell determinat de lluita existeix l'agressor i l'agredit. I cal destriar-los.

Des de fa deu mil anys com a mínim, l'home té problemes de defensa ciutadana i, en un principi, tots els adults n'assumien la responsabilitat si era necessari. El nostre antic sometent n'és una mostra. Cada home tenia l'arma a casa seva i tots sortien a defendre la seguretat ciutadana en cas de perill. La batalla del Bruc, contra les forces invasores de Napoleó, el juny de 1808, amb la intervenció dels sometents de Manresa; d'Igualada i de Martorell, n'és una bella mostra d'encara no fa dos-cents anys enrere. La nostra alienació militar és molt tendra encara.

¿Per què, doncs, ens deixem abassegar tan fàcilment per la propaganda alienadora del ministeri de l'Interior? A propòsit del decret de seguretat ciutadana ha tingut lloc un debat parlamentari fa alguns dies, a continuació de duríssimes lleis i duríssims articles constitucionals antiterroristes aprovats amb el consentiment quasi unànime de l'oposició democràtica, fins i tot, catalana. Aquest decret que ja està en vigor considera delictes l'apologia d'allò que el terrorisme d'Estat considera terrorisme. La campanya electoral darrera, a les Corts legislatives de l'Estat, fou prodiga en "slogans" prometent a la ciutadania seguretat per tal que pugui seguir conreant el panxacontentisme irresponsable de la "democràcia" consumista nord-occidental. Partits d'esquerra i marxistes que haurien d'ésser els primers en fomentar el sentit de responsabilitat social—si és que realment volen socialitzar—caigueren en les més baixes maniobres electoralistes, tot atiant la hipòcrita psicosis antiterrorista en el poble senzill, desinformat i, de moment, sempre manipulat.

És cert que la supressió de la llei de talió, és un avanç històric. És fàcil que quan et prens la justícia per les pròpies mans se't pot filtrar un element irracional i passional, com a persona ofesa, que fa dubtós l'exercici de la justícia. Però també és cert el perill, quan fas delegació a altri de l'exercici de la justícia, de què s'interposi el poderós de torn i faci "la seva justícia". Per això, deia Marx, és alienant l'estatalització de la força pública, mentre que no ho és la seva socialització. Delegar responsabilitats militars en cossos socials especials mai no vol dir que la població es pugui desentendre del control d'aquests cossos que han de quedar *sempre* sotmesos a la voluntat democràticament establerta del poble. Ara, en canvi, el poble no té política militar.

Cada nacionalitat hauria de tenir un exèrcit propi, com fa Suïssa, com demanava jo en una esmena constitucional, i com, tímidament, demanen els bascs pel que fa a la policia. Ara no. L'exèrcit i les forces d'ordre estan en mans de l'oligarquia dominant que sempre imposa a través de l'estat el seu ordre i la seva justícia. I encara ens surten tota la colla de tanoques parlamentaris catalans de l'oposició que cuiten a formar part de les respectives comissions de defensa del Congrés i del Senat i es presten a fer visites d'"inspecció" a les casernes de la policia o a la divisió cuirassada Brunete. Es "responsabilitzen" d'unes forces armades que mantenen la colonització del nostre país i de tants d'altres de la pell de brau i illes annexes.

Per acabar-ho d'adobar entren en el joc de l'antiterrorisme. De bell antuvi, s'*aterroritzen*, per exemple, davant la visita a la divisió cuirassada Brunete. Encara recordo els ulls oberts com dues taronges d'un diputat

català d'esquerra quan m'explicava les impressions rebudes. “Mai no podrem imposar-nos”, acabava. Estava acollonit. Però, es veu que això no és terrorisme.

I a continuació esclata la hipocresia de considerar terrorisme tot intent de defensar's militarment d'aquest terrible desplegament militar pagat amb les nostres butxaques, alimentat amb els nostres fills i destinat a mantenir-nos a tots aixafats.

França considerava herois els seus guerrillers contra la dominació nazi i terroristes als guerrillers algerians contra la seva pròpia dominació a Algèria. ¿No veiem la inconseqüència d'aquestes actituds nostres?

O s'és nacionalista o no se n'és. Des del neolític, cap nació no s'ha pogut autodeterminar si no ha disposat del seu propi exèrcit, de les seves pròpies forces d'ordre interior i ciutadà. Hi ha alguna excepció. Per exemple, l'Índia de Gandhi. Però és una excepció i disposava d'un autèntic exèrcit no-violent, amb quadres de dirigents entrenats en campaments especials, etc., que nosaltres no tenim ací...

Millor, si que el començàvem a tenir a Catalunya... la nostra Assemblea... però fou dissolta per força per aquests grans partits “nostres” que cuiten a visitar la divisió cuirassada Brunete.

Un nacionalista seriós sempre pensa en l'organització de la defensa nacional com pensa en les finances, la indústria, l'agricultura, l'educació, etc.

Jo no sé si ha existit el projecte d'un “Exèrcit Popular català”, però si ha existit el saluto com un signe de responsabilitat i maduresa política del nacionalisme català. No és cap deshonor per en Martínez Vendrell, la M. Teresa Sol, en Lluís Montserrat o en Joan Mateu, ni tampoc per a l'insigne nacionalista Batista i Roca, que amb això demostrava la seriositat del seu nacionalisme.

Altrament, haurem de despenjar tots de les nostres parets el retrats del President i tinent coronel Francesc Macià, que més d'una vegada conspirà per realitzar accions armades amb la intenció d'alliberar Catalunya. Més de dues bombes de mà devia tenir preparades a Prats de Molló, destinades, per desgràcia, a dos pits menys responsables del delictes d'oprimir homes que els pits de Bultó i Viola. Quanta hipocresia no amaguen les declaracions i actuacions de certs polítics!

Cal veure-hi clar. Nacionalisme vol dir nacionalisme, amb forces armades i tot. El nacionalisme basc és així. Senzill, diàfan. Els carlins volien la pàtria basca i formaren el seu exèrcit, amb Zumalacàrregui al front i conqueriren el terreny que pogueren. El Partit Nacionalista Basc, en els temps de la guerra franquista, també muntà el seu exèrcit de gudaris. L'ETA político-militar i l'ETA militar. Són la dimensió armada dels aberzales d'avui. Lluita defensiva. Res de terrorisme.

Un partit polític, que es vulgui considerar nacionalista o s'apunta a la lluita **no-violenta** amb totes les seves exigències o crea la seva branca armada o és un farsant que està enganyant el poble.

I cal que el poble català surti del seu infantilisme regionalista o provincià, pari de deixar-se entabanar per l'obsessió antiterrorista i que es defineixi o espanyolista, tot servint responsablement en l'exèrcit, en la política o en la guàrdia civil espanyoles, o nacionalista català. Tot donant suport a partits i grups seriosos que desenrotllin el sector armat del país o a l'exèrcit no-violent de defensa ciutadana a l'estil gandhià.

Lluís M. Xirinacs

23.5.79

refusat per l'AVUI